

Language Development in Early Childhood in the 5.0 Era

Supanida Sricharoenchai

Suan Sunandha Rajabhat University, Thailand

E-mail: s64561802065@ssru.ac.th, ORCID ID: <https://orcid.org/0009-0009-5128-8757>

Received 11/10/2024

Revised 16/10/2024

Accepted 16/11/2024

Abstract

Background and Aims: Language skill development in early childhood is crucial for preparing children for learning and social integration. The arrival of the 5.0 era, where digital technology and artificial intelligence (AI) play significant roles in various aspects of daily life, has notably transformed the way children learn. The use of technology in education, such as educational applications, AI-powered language learning programs, and virtual reality learning, enhances children's opportunities for language development. However, improper or excessive use of technology can negatively impact children's development. Therefore, the objective of this study is to analyze the role of technology in the development of language skills in early childhood and to explore how teachers and parents can effectively and appropriately use technology to support balanced learning.

Methodology: This study involves a review of relevant academic literature, followed by analysis and synthesis according to the research objectives. A descriptive presentation method is employed to convey the findings.

Results: Technology plays a significant role in developing language skills in early childhood, effectively supporting the development of listening, speaking, reading, and writing skills. Additionally, it allows for flexible language learning that meets the specific needs of each child. However, excessive use of technology or the use of inappropriate media for the child's age may result in missed opportunities for developing real-life communication skills and could negatively impact social development. Teachers and parents are vital in creating suitable environments for learning through both technology and real-world interactions.

Conclusion: The development of language skills in early childhood during the 5.0 era requires integrating digital technology with traditional learning methods. This allows children to learn and adapt to a technology-driven society. However, the use of technology must be balanced with learning through real-life interactions. Teachers and parents play crucial roles in selecting appropriate digital media and encouraging learning through non-technology-based activities, such as reading, playing, and daily conversations, to ensure that children develop comprehensive language skills aligned with their overall development.

Keywords: Language Skill Development; Early Childhood; 5.0 Era; Blended Learning; Educational Innovation

การพัฒนาทักษะทางภาษาของเด็กปฐมวัยในยุค 5.0

ศุภนิดา ศรีเจริญชัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

บทคัดย่อ

ภูมิหลังและวัตถุประสงค์: การพัฒนาทักษะทางภาษาในเด็กปฐมวัยเป็นสิ่งที่มีความสำคัญอย่างยิ่งในการเตรียมตัวเด็กให้พร้อมกับการเรียนรู้และการใช้ชีวิตในสังคม การเข้าสู่ยุค 5.0 ที่เทคโนโลยีดิจิทัลและปัญญาประดิษฐ์เข้ามามีบทบาทในหลายด้านของชีวิตประจำวัน ได้เปลี่ยนแปลงวิธีการเรียนรู้ของเด็กอย่างมีนัยสำคัญ การใช้เทคโนโลยีในการเรียนรู้ เช่น แอปพลิเคชันการศึกษา โปรแกรมการเรียนรู้ภาษาที่ใช้ AI และการเรียนรู้ผ่านสื่อเสมือนจริง ช่วยเพิ่มโอกาสในการพัฒนาทักษะทางภาษาให้กับเด็ก แต่ในขณะเดียวกัน การใช้เทคโนโลยีอย่างไม่เหมาะสมหรือมากเกินไปอาจส่งผลกระทบต่อพัฒนาการของเด็ก ดังนั้น วัตถุประสงค์ของการศึกษานี้คือการวิเคราะห์บทบาทของเทคโนโลยีในการพัฒนาทักษะทางภาษาในเด็กปฐมวัย และศึกษาวิธีการที่ครูและผู้ปกครองสามารถใช้เทคโนโลยีเพื่อสนับสนุนการเรียนรู้ได้อย่างเหมาะสมและสมดุล

ระเบียบวิธีการศึกษา: การศึกษานี้เป็นการศึกษาเอกสารทางวิชาการที่เกี่ยวข้อง จากนั้นทำการวิเคราะห์และสังเคราะห์ตามประเด็นวัตถุประสงค์การศึกษาและใช้วิธีการนำเสนอเชิงพรรณนาความ

ผลการศึกษา: เทคโนโลยีมีบทบาทสำคัญในการพัฒนาทักษะทางภาษาในเด็กปฐมวัย สามารถช่วยเสริมสร้างทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนของเด็กได้อย่างมีประสิทธิภาพ อีกทั้งยังช่วยให้การเรียนรู้ภาษาของเด็กเป็นไปอย่างยืดหยุ่นและตอบสนองต่อความต้องการเฉพาะของเด็กแต่ละคน อย่างไรก็ตาม การใช้เทคโนโลยีมากเกินไปหรือการเลือกใช้สื่อที่ไม่เหมาะสมกับวัย อาจทำให้เด็กสูญเสียโอกาสในการพัฒนาทักษะการสื่อสารในชีวิตจริง และอาจส่งผลกระทบต่อพัฒนาการทางสังคมของเด็ก ครูและผู้ปกครองมีส่วนสำคัญในการช่วยสร้างสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมสำหรับการเรียนรู้ผ่านเทคโนโลยีและการปฏิสัมพันธ์ในชีวิตจริง

สรุปผล: การพัฒนาทักษะทางภาษาของเด็กปฐมวัยในยุค 5.0 จำเป็นต้องอาศัยการบูรณาการเทคโนโลยีดิจิทัลเข้ากับการเรียนรู้แบบดั้งเดิม เพื่อให้เด็กสามารถเรียนรู้และปรับตัวเข้ากับสังคมในยุคที่เทคโนโลยีมีบทบาทสำคัญ แต่การใช้เทคโนโลยีควรอยู่ในความสมดุลกับการเรียนรู้ผ่านการปฏิสัมพันธ์ในชีวิตจริง ครูและผู้ปกครองต้องมีการเลือกใช้สื่อดิจิทัลอย่างเหมาะสม พร้อมทั้งส่งเสริมการเรียนรู้ผ่านกิจกรรมที่ไม่ใช้เทคโนโลยี เช่น การอ่าน การเล่น และการสนทนาในชีวิตประจำวัน เพื่อให้เด็กพัฒนาทักษะทางภาษาได้อย่างครบถ้วนและสอดคล้องกับพัฒนาการในทุกด้าน

คำสำคัญ : การพัฒนาทักษะทางภาษา; เด็กปฐมวัย; ยุค 5.0; การเรียนรู้แบบผสมผสาน; นวัตกรรมทางการศึกษา

บทนำ

การพัฒนาทักษะทางภาษาถือเป็นหนึ่งในรากฐานสำคัญในการสร้างสรรค์ความรู้และพัฒนาทักษะทางสังคมของเด็กปฐมวัย การสื่อสารผ่านภาษาเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้เด็กสามารถเรียนรู้ เข้าใจ และปรับตัวเข้ากับสิ่งแวดล้อมรอบตัว การเสริมสร้างทักษะเหล่านี้ตั้งแต่ช่วงปฐมวัยจะช่วยเตรียมเด็กให้มีความสามารถในการเรียนรู้และการพัฒนาตนเองในอนาคต (กนกพร สุวรรณณณิ, 2561; Berk, 2019) ทักษะทางภาษาที่ดีจะช่วยเพิ่มโอกาสในการเรียนรู้ด้านอื่น ๆ ของเด็ก เช่น การอ่าน การเขียน และการสื่อสารกับผู้อื่น (วลัยรัตน์ พงศ์วรวิทย์, 2560)

เด็กที่มีพัฒนาการทางภาษาที่เหมาะสมมักจะสามารถพัฒนาทักษะด้านอื่น ๆ ควบคู่กันไปได้ดีกว่าเด็กที่ขาดการสนับสนุนในด้านนี้

ในยุค 5.0 เทคโนโลยีดิจิทัลและปัญญาประดิษฐ์ (AI) ได้เข้ามามีบทบาทอย่างสำคัญในภูมิทัศน์ของชีวิตมนุษย์ ไม่ว่าจะเป็นด้านเศรษฐกิจ สังคม หรือการศึกษา ยุคนี้เน้นการใช้เทคโนโลยีเพื่อเสริมสร้างคุณภาพชีวิตของมนุษย์มากกว่าการเพิ่มประสิทธิภาพในเชิงอุตสาหกรรมเพียงอย่างเดียว (Schwab, 2020) โดยเฉพาะในด้านการศึกษา เทคโนโลยีดิจิทัลถูกนำมาใช้เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ในเด็กปฐมวัย ซึ่งเป็นช่วงเวลาสำคัญในการพัฒนาทักษะทางภาษา การพัฒนาทางภาษาของเด็กถือเป็นรากฐานที่สำคัญในการพัฒนาทักษะอื่นๆ ในอนาคต เช่น การคิดเชิงวิเคราะห์ ความสามารถในการอ่านเขียน และการสื่อสารในชีวิตประจำวัน (Rogers, 2018) ดังนั้น การนำเทคโนโลยีมาใช้ในการเสริมสร้างพัฒนาทักษะเหล่านี้จึงเป็นหัวข้อที่มีความสำคัญอย่างยิ่ง

ในประเทศไทย การใช้เทคโนโลยีเพื่อส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาของเด็กปฐมวัยกำลังได้รับความสนใจอย่างแพร่หลาย หนึ่งในตัวอย่างที่ชัดเจนคือการใช้แอปพลิเคชันการศึกษาที่ออกแบบมาเพื่อเสริมสร้างการเรียนรู้ด้านการฟังและการพูด เช่น แอปพลิเคชันภาษาไทยที่ถูกพัฒนาเพื่อช่วยเสริมทักษะการสื่อสารให้กับเด็กปฐมวัย โดยนักวิจัยชี้ว่า การผสมผสานการใช้เทคโนโลยีร่วมกับการเรียนรู้ในห้องเรียนแบบดั้งเดิม หรือที่เรียกว่า "การเรียนรู้แบบผสมผสาน" (Blended Learning) ช่วยให้เด็กได้มีโอกาสพัฒนาทักษะทางภาษาผ่านการเรียนรู้ที่หลากหลายมากขึ้น (Jones & Wong, 2019; จารุวรรณ วงศ์สินธุ์, 2563) นอกจากนี้ การใช้เกมการศึกษาและแอปพลิเคชันต่างๆ ในการพัฒนาทักษะทางภาษายังส่งเสริมการมีส่วนร่วมของเด็กและช่วยเพิ่มความสนใจในการเรียนรู้ภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ

นอกจากบทบาทของเทคโนโลยีแล้ว ครอบครัวและชุมชนยังมีส่วนสำคัญในการส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาของเด็กปฐมวัย งานวิจัยจาก Smith (2021) แสดงให้เห็นว่า การที่ครอบครัวมีส่วนร่วมในการอ่านหนังสือร่วมกับเด็ก การพูดคุยสนทนาในชีวิตประจำวัน และการสนับสนุนทางด้านการศึกษาทางภาษาช่วยให้เด็กมีพัฒนาการที่ดีกว่าเด็กที่ไม่ได้รับการสนับสนุนจากครอบครัวอย่างเพียงพอ ในประเทศไทย โครงการ “หนึ่งครอบครัวหนึ่งเล่ม” ที่เน้นให้ครอบครัวอ่านหนังสือร่วมกันกับเด็กเป็นหนึ่งในโครงการที่ประสบความสำเร็จในการส่งเสริมการพัฒนาทักษะทางภาษา (อัจฉรา สงวนวงศ์, 2564) ความร่วมมือจากครอบครัวและการใช้เทคโนโลยีร่วมกันจึงเป็นสิ่งสำคัญที่ช่วยสร้างรากฐานการพัฒนาภาษาที่ดีสำหรับเด็กในยุค 5.0

แนวคิดและทฤษฎีการพัฒนาทักษะทางภาษา (Theories and Concepts of Language Development)

การพัฒนาทักษะทางภาษาในเด็กปฐมวัยเป็นเรื่องที่ได้รับความสนใจจากนักวิจัยและนักการศึกษาทั่วโลก แนวคิดและทฤษฎีหลายประการถูกเสนอขึ้นเพื่ออธิบายกระบวนการและกลไกต่าง ๆ ที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ภาษา โดยเน้นทั้งด้านพัฒนาการทางปัญญา ปฏิสัมพันธ์ทางสังคม และการใช้สื่อดิจิทัลที่ทันสมัยเป็นเครื่องมือช่วยเสริมพัฒนาการทางภาษา

1. ทฤษฎีการเรียนรู้และพัฒนาภาษาของเด็ก หนึ่งในทฤษฎีที่สำคัญที่สุดในการอธิบายการพัฒนาภาษาในเด็กคือทฤษฎีของ Jean Piaget ซึ่งชี้ให้เห็นว่าการพัฒนาภาษาเป็นผลจากการพัฒนาทางปัญญาของเด็ก โดย Piaget เชื่อว่าเด็กจะเรียนรู้ภาษาเมื่อสมองและการรับรู้มีความพร้อมเพียงพอที่จะทำการจัดระบบข้อมูลภายนอกและสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับโลกภายนอก การเรียนรู้ภาษาจึงไม่ใช่การเลียนแบบหรือการท่องจำ แต่เป็นกระบวนการที่เด็กต้องทำความเข้าใจผ่านประสบการณ์และการปฏิสัมพันธ์กับสิ่งรอบตัวตามขั้นตอนการพัฒนา (Berk, 2019) ทฤษฎีนี้ยังได้รับการสนับสนุนจากนักวิจัยไทย เช่น กนกพร สุวรรณณัฏฐ์ (2561) ที่อธิบายว่าการพัฒนาภาษาของเด็กต้องสอดคล้องกับพัฒนาการทางปัญญา ซึ่งจะส่งเสริมความสามารถทางการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ Lev Vygotsky ยังเสนอแนวคิดที่เน้นถึงความสำคัญของปฏิสัมพันธ์ทางสังคมในการพัฒนาภาษา โดยเฉพาะการสนับสนุนจากบุคคลรอบข้าง ทฤษฎีของ Vygotsky กล่าวว่าภาษาของเด็กพัฒนา

จากการสื่อสารกับผู้ใหญ่และเพื่อนรอบตัว ซึ่งการเรียนรู้ภาษาไม่ใช่กระบวนการที่เด็กต้องทำด้วยตนเอง แต่เป็นกระบวนการที่มีผู้ช่วยเหลือในการแนะนำและเสริมสร้างความเข้าใจ Vygotsky เรียกแนวคิดนี้ว่า "โซนแห่งการพัฒนาที่ใกล้เคียง" (Zone of Proximal Development: ZPD) ซึ่งหมายถึงการที่เด็กสามารถพัฒนาทักษะต่าง ๆ ได้ดีขึ้นเมื่อมีการสนับสนุนจากผู้อื่น (Vygotsky, 1978) งานวิจัยในประเทศไทยจาก วลัยรัตน์ พงศ์วรวิทย์ (2560) ได้สนับสนุนแนวคิดนี้ โดยชี้ให้เห็นว่าการสนับสนุนจากผู้ปกครองและครูมีผลอย่างมากต่อการพัฒนาทักษะการสื่อสารของเด็ก ในอีกแนวคิดหนึ่ง Noam Chomsky นักภาษาศาสตร์ชื่อดังได้เสนอทฤษฎีทางภาษาที่เรียกว่า "ทฤษฎีธรรมชาติ" (Nativist Theory) โดย Chomsky เชื่อว่ามนุษย์มีศักยภาพในการเรียนรู้ภาษาโดยธรรมชาติผ่านกลไกที่มีในสมองของเราเอง หรือที่เรียกว่า "อุปกรณ์การเรียนรู้ภาษา" (Language Acquisition Device: LAD) Chomsky เชื่อว่าเด็กสามารถเรียนรู้ภาษาได้อย่างเป็นธรรมชาติโดยไม่ต้องพึ่งพาการสอนแบบเข้มงวด (Chomsky, 2006) ทฤษฎีนี้ได้รับการสนับสนุนโดยงานวิจัยของ จารุวรรณ วงศ์สินธุ์ (2562) ที่ได้ศึกษาการเรียนรู้ภาษาของเด็กไทยและพบว่าความสามารถในการเรียนรู้ภาษามีพื้นฐานมาจากกลไกทางชีวภาพที่สอดคล้องกับการพัฒนาของสมอง

2. ปัจจัยที่ส่งผลต่อการพัฒนาทักษะทางภาษา การพัฒนาทักษะทางภาษาของเด็กไม่ได้ขึ้นอยู่กับเพียงแค่วิธีการเรียนรู้เท่านั้น แต่ยังได้รับอิทธิพลจากปัจจัยหลายประการ หนึ่งในปัจจัยที่สำคัญคือ "การเล่นแบบ" ซึ่งเป็นกระบวนการที่เด็กเรียนรู้พฤติกรรมและภาษาโดยการเลียนแบบจากผู้ใหญ่หรือบุคคลรอบตัว การเล่นแบบเป็นเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพในการเรียนรู้ทั้งการออกเสียงและโครงสร้างของภาษา ซึ่งเด็กจะเรียนรู้วิธีการสื่อสารผ่านการฟังและเลียนแบบคำพูดและการกระทำของผู้ใหญ่ (Bandura, 1977) นอกจากนี้ การเรียนรู้ทางสังคมยังเป็นปัจจัยที่ส่งผลอย่างมากต่อการพัฒนาทักษะทางภาษา การที่เด็กได้รับโอกาสในการปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นในชีวิตประจำวันทำให้เขาสามารถพัฒนาทักษะการพูดและการฟังได้ดีขึ้น โดยเฉพาะการเรียนรู้ผ่านการสนทนาที่มีความหมาย การได้รับคำตอบจากผู้ใหญ่หรือเพื่อนสามารถช่วยให้เด็กปรับปรุงความเข้าใจและการใช้ภาษาของตนเองให้ดีขึ้น (Rogoff, 1990) สุดท้าย การเรียนรู้ผ่านการเล่นเป็นอีกหนึ่งปัจจัยที่ช่วยให้เด็กพัฒนาทักษะภาษาได้อย่างเป็นธรรมชาติ การเล่นเป็นกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้เด็กสามารถสร้างสรรค์ภาษาในรูปแบบที่สนุกสนานและเรียนรู้ผ่านการทดลองกับคำและประโยคต่าง ๆ (Bodrova & Leong, 2007)

3. ผลกระทบของเทคโนโลยีและสื่อดิจิทัลต่อการพัฒนาภาษา ในยุคปัจจุบัน เทคโนโลยีและสื่อดิจิทัลเข้ามามีบทบาทสำคัญในการพัฒนาทักษะทางภาษาของเด็ก การใช้แอปพลิเคชันเพื่อการศึกษา เกมออนไลน์ และสื่อดิจิทัลอื่น ๆ ช่วยให้เด็กสามารถเรียนรู้ภาษาได้หลากหลายและสนุกสนานมากขึ้น (Neumann, 2018) เทคโนโลยีเหล่านี้ช่วยเปิดโอกาสให้เด็กเข้าถึงแหล่งเรียนรู้ที่หลากหลาย และเสริมสร้างทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนได้เป็นอย่างดี โดยเฉพาะการใช้สื่อดิจิทัลที่เน้นการมีส่วนร่วมและการปฏิสัมพันธ์ผ่านการเล่น อย่างไรก็ตาม การใช้เทคโนโลยีและสื่อดิจิทัลที่ไม่เหมาะสมหรือมากเกินไปอาจส่งผลกระทบต่อพัฒนาการทางภาษาได้ งานวิจัยพบว่าเด็กที่ใช้เวลากับหน้าจอมากเกินไปมักจะมีพัฒนาการทางภาษาที่ช้ากว่าเด็กที่ใช้เวลาในการปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นในชีวิตจริง (Livingstone & Blum-Ross, 2020) การควบคุมและจำกัดเวลาในการใช้สื่อดิจิทัลจึงเป็นสิ่งสำคัญที่ผู้ปกครองและครูควรให้ความสำคัญ งานวิจัยในประเทศไทยที่ดำเนินการโดย อัจฉรา สงวนวงศ์ (2564) ยังชี้ให้เห็นว่าการใช้เทคโนโลยีในทางที่เหมาะสมสามารถช่วยเสริมสร้างพัฒนาการด้านภาษาของเด็กได้ แต่ควรควบคุมปริมาณการใช้งานเพื่อหลีกเลี่ยงผลกระทบด้านลบ

สรุปได้ว่า ทฤษฎีและปัจจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาทักษะทางภาษานี้เน้นให้เห็นถึงความสำคัญของการเรียนรู้ผ่านปฏิสัมพันธ์ทางสังคม การเล่นแบบ และการเรียนรู้ซึ่งเป็นรากฐานที่แข็งแกร่งสำหรับการพัฒนาภาษาของเด็ก นอกจากนี้ เทคโนโลยีและสื่อดิจิทัลเป็นเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพในการเสริมสร้างการเรียนรู้ภาษา แต่จำเป็นต้องใช้เทคโนโลยีอย่างสมดุลและเหมาะสมเพื่อป้องกันผลกระทบที่อาจส่งผลกระทบต่อพัฒนาการทางภาษาในระยะยาว

ยุค 5.0 กับการพัฒนาภาษาในเด็กปฐมวัย (Language Development in the 5.0 Era)

ยุค 5.0 เป็นช่วงเวลาที่เทคโนโลยีดิจิทัลเข้ามามีบทบาทสำคัญในชีวิตประจำวันของมนุษย์ โดยเฉพาะในด้านเศรษฐกิจ สังคม และการศึกษา ลักษณะเด่นของยุคนี้คือการผสมผสานเทคโนโลยีดิจิทัลเข้ากับการใช้ชีวิตจริงอย่างไร้รอยต่อ เทคโนโลยีที่สำคัญ เช่น ปัญญาประดิษฐ์ (AI) อินเทอร์เน็ตของทุกสิ่ง (Internet of Things: IoT) และเทคโนโลยีที่เน้นการเชื่อมโยงข้อมูล ทำให้การพัฒนาทักษะทางภาษาในเด็กปฐมวัยมีความเปลี่ยนแปลงอย่างชัดเจน (Schwab, 2020) ยุค 5.0 ไม่ได้เน้นเพียงแค่การใช้เทคโนโลยีเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในเชิงอุตสาหกรรมเท่านั้น แต่ยังเน้นการพัฒนาและเสริมสร้างคุณภาพชีวิตของผู้คน รวมถึงการพัฒนาทักษะต่าง ๆ ของเด็กตั้งแต่อายุยังน้อย (สมจิตร คำเพ็ญ, 2563)

บทบาทของ AI และ IoT ในยุค 5.0 ได้สร้างการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญในด้านการศึกษา AI ถูกนำมาใช้ในการสร้างสรรค์แอปพลิเคชันเพื่อการเรียนรู้ที่สามารถปรับตัวตามความต้องการและความสามารถของผู้เรียนแต่ละคนได้ การใช้ AI ในการศึกษาสามารถช่วยให้การเรียนรู้ภาษาของเด็กมีความเป็นส่วนตัวมากขึ้น แอปพลิเคชันที่ใช้ AI สามารถติดตามพัฒนาการทางภาษาและปรับเนื้อหาการเรียนรู้ให้เหมาะสมกับระดับของเด็กได้โดยอัตโนมัติ (Neumann, 2018) นอกจากนี้ IoT ยังมีบทบาทในการเชื่อมต่ออุปกรณ์ต่าง ๆ ที่ช่วยให้การเรียนรู้สามารถทำได้ทุกที่ทุกเวลา การใช้สมาร์ทโฟน แท็บเล็ต และอุปกรณ์ที่เชื่อมต่ออินเทอร์เน็ตช่วยให้เด็กสามารถเข้าถึงข้อมูลและแหล่งเรียนรู้ได้ง่ายขึ้น (Brown, 2018)

ผลกระทบที่สำคัญของเทคโนโลยีต่อการพัฒนาทักษะทางภาษาในเด็กปฐมวัยคือการใช้แอปพลิเคชันเพื่อการเรียนรู้ภาษา แอปพลิเคชันเหล่านี้ถูกออกแบบมาให้เด็กสามารถฝึกทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนภาษาในรูปแบบที่สนุกสนานและน่าสนใจ เด็กสามารถเรียนรู้ผ่านการเล่นเกม การตอบคำถาม หรือการฟังนิทานที่มีเนื้อหาสอดคล้องกับการพัฒนาทักษะทางภาษา (พิชญา สงวน, 2563) นอกจากนี้ การใช้เทคโนโลยีเสมือนจริง (Virtual Reality: VR) ยังช่วยให้เด็กได้สัมผัสกับสถานการณ์ที่เสมือนจริง ซึ่งช่วยเสริมสร้างประสบการณ์การเรียนรู้ที่มีความหลากหลายและสมจริง การใช้ VR ในการเรียนรู้ภาษาช่วยให้เด็กสามารถเรียนรู้การสื่อสารและการตอบสนองในสถานการณ์จริงได้โดยไม่ต้องออกจากบ้าน (Strouse et al., 2019) อีกหนึ่งเทคโนโลยีที่สำคัญในยุคนี้คือ AI ที่ถูกนำมาใช้ในแอปพลิเคชันเพื่อการเรียนรู้แบบตอบสนองอัตโนมัติ AI สามารถประเมินพัฒนาการทางภาษาของเด็กและให้คำแนะนำที่เหมาะสม เช่น การแนะนำคำศัพท์ใหม่ ๆ หรือการแก้ไขการออกเสียง เทคโนโลยีนี้ช่วยให้การเรียนรู้ภาษาของเด็กเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและสะดวกสบายยิ่งขึ้น (Yang & Li, 2021) นอกจากนี้ AI ยังสามารถช่วยในการแปลภาษาและสร้างสื่อการเรียนรู้ที่สามารถปรับตัวตามผู้เรียนได้แบบเรียลไทม์

แม้ว่าเทคโนโลยีในยุค 5.0 จะมีข้อดีในการพัฒนาทักษะทางภาษาในเด็ก แต่ก็มีความท้าทายที่ควรพิจารณา การใช้เทคโนโลยีมากเกินไปอาจทำให้เด็กพลาดโอกาสในการปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นในชีวิตจริง ซึ่งการปฏิสัมพันธ์เหล่านี้มีความสำคัญต่อการพัฒนาทักษะทางสังคมและภาษาของเด็ก งานวิจัยชี้ให้เห็นว่าการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสมควรควบคู่ไปกับการใช้วิธีการเรียนรู้ที่ไม่ได้ใช้เทคโนโลยี เช่น การอ่านหนังสือร่วมกับผู้ปกครองหรือการเล่นเพื่อเสริมสร้างการพัฒนาทักษะทางภาษา (Livingstone & Blum-Ross, 2020) ในประเทศไทย อัจฉรา สงวนวงศ์ (2564) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลในเด็กปฐมวัยและพบว่าการใช้เทคโนโลยีร่วมกับการสอนในห้องเรียนสามารถช่วยเสริมสร้างพัฒนาการด้านภาษาของเด็กได้ดีขึ้น

สรุปได้ว่ายุค 5.0 ได้นำเทคโนโลยีมาใช้ในการพัฒนาทักษะทางภาษาในเด็กปฐมวัยอย่างกว้างขวาง โดยเฉพาะ AI, IoT และการสื่อสารแบบเสมือนจริงที่ช่วยให้การเรียนรู้ภาษาของเด็กเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและสนุกสนานมากขึ้น เทคโนโลยีเหล่านี้ทำให้เด็กสามารถเรียนรู้ภาษาได้ทุกที่ทุกเวลา และสามารถปรับตัวตาม

พัฒนาการของเด็กแต่ละคนได้ อย่างไรก็ตาม การใช้เทคโนโลยีควรอยู่ในความสมดุลกับการเรียนรู้แบบดั้งเดิม เพื่อให้เด็กสามารถพัฒนาทักษะทางภาษาได้อย่างครบถ้วน

แนวทางการพัฒนาทักษะทางภาษาผ่านเทคโนโลยีในยุค 5.0 (Methods for Enhancing Language Skills Through Technology)

ในยุค 5.0 การนำเทคโนโลยีมาใช้ในการกระบวนการเรียนรู้ไม่เพียงแต่เป็นการเสริมสร้างการพัฒนาทักษะทางภาษาในเด็กปฐมวัย แต่ยังเป็นวิธีการที่มีประสิทธิภาพในการเตรียมเด็กให้พร้อมไปกับโลกที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว เทคโนโลยีดิจิทัลได้กลายเป็นเครื่องมือสำคัญที่ช่วยเพิ่มโอกาสในการเรียนรู้ภาษาผ่านวิธีการที่หลากหลาย ทั้งในและนอกห้องเรียน การปรับตัวของครูในการสอนภาษาผ่านเทคโนโลยี หนึ่งในความท้าทายที่สำคัญของครูในยุค 5.0 คือการปรับตัวเพื่อนำเทคโนโลยีมาใช้ในการสอนภาษาให้สอดคล้องกับการเรียนรู้ของเด็ก ครูต้องไม่เพียงแต่มีทักษะด้านการใช้เทคโนโลยีเท่านั้น แต่ยังต้องมีความสามารถในการเลือกใช้เครื่องมือที่เหมาะสมกับการพัฒนาภาษา เช่น แอปพลิเคชันการเรียนรู้ภาษา หรือโปรแกรมคอมพิวเตอร์ที่สามารถสร้างปฏิสัมพันธ์กับเด็กได้ (Neumann, 2018) นอกจากนี้ ครูยังต้องปรับวิธีการสอนให้มีความยืดหยุ่น โดยใช้เทคโนโลยีเป็นสื่อกลางในการสอน เช่น การใช้วิดีโอเพื่อสอนออกเสียงคำศัพท์ หรือการใช้เกมการศึกษาเพื่อพัฒนาทักษะการฟังและพูดของเด็ก (กนกพร สุวรรณณิ, 2563) การพัฒนาทักษะการใช้เทคโนโลยีของครูจึงเป็นสิ่งที่สำคัญอย่างยิ่งในการส่งเสริมทักษะทางภาษาให้กับเด็กอย่างมีประสิทธิภาพ บทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมทักษะทางภาษาในบ้านผ่านสื่อดิจิทัลและเครื่องมือสมัยใหม่ ผู้ปกครองมีบทบาทสำคัญในการสนับสนุนการเรียนรู้ของเด็กในบ้าน การใช้สื่อดิจิทัลและเทคโนโลยีในการพัฒนาทักษะภาษาสามารถช่วยเพิ่มโอกาสในการเรียนรู้ได้ เช่น การใช้แอปพลิเคชันเพื่อการอ่านหนังสือร่วมกับเด็ก หรือการใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ในการฟังและฝึกออกเสียงภาษา (พิชญา วงศ์อินทร์, 2563) งานวิจัยชี้ให้เห็นว่าผู้ปกครองที่มีส่วนร่วมในการใช้งานเทคโนโลยีเพื่อการศึกษา สามารถเสริมสร้างพัฒนาการทางภาษาของเด็กได้ดีขึ้น โดยเฉพาะการใช้แอปพลิเคชันที่ออกแบบมาสำหรับเด็กปฐมวัยในการฝึกทักษะการฟังและการพูด (Brown, 2018) นอกจากนี้ การสนับสนุนในครอบครัวผ่านการใช้เทคโนโลยี เช่น การใช้วิดีโอคอลเพื่อให้เด็กพูดคุยกับสมาชิกในครอบครัวที่อยู่ห่างไกล ก็เป็นอีกหนึ่งวิธีที่ช่วยเพิ่มพูนทักษะทางภาษาในชีวิตจริงของเด็ก รวมถึงการสร้างสภาพแวดล้อมที่สนับสนุนการเรียนรู้ภาษาทั้งในและนอกห้องเรียน การสร้างสภาพแวดล้อมที่ส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาเป็นสิ่งสำคัญในการพัฒนาทักษะทางภาษาของเด็กในยุค 5.0 การสร้างสภาพแวดล้อมในห้องเรียนที่นำเทคโนโลยีมาใช้เป็นส่วนหนึ่งของการเรียนรู้ เช่น การใช้สื่อการสอนดิจิทัลและการใช้แท็บเล็ตในกระบวนการเรียนการสอน ช่วยให้เด็กได้มีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนรู้มากขึ้น (Smith, 2020) ครูควรสร้างกิจกรรมที่เชื่อมโยงระหว่างการเรียนรู้ภาษาผ่านเทคโนโลยีและการปฏิบัติในชีวิตจริง เช่น การทำกิจกรรมกลุ่มเพื่อให้เด็กได้ฝึกทักษะการสื่อสารและการฟัง นอกเหนือจากในห้องเรียนแล้ว การสร้างสภาพแวดล้อมในบ้านที่สนับสนุนการเรียนรู้ผ่านเทคโนโลยี เช่น การจัดหาหนังสือที่มีเครื่องมือดิจิทัลสำหรับการฝึกภาษา หรือการใช้เทคโนโลยีในการเข้าถึงแหล่งเรียนรู้เพิ่มเติม เช่น หนังสืออิเล็กทรอนิกส์หรือวิดีโอสอนภาษา (อัจฉรา สงวนวงศ์, 2564) การสร้างสภาพแวดล้อมทั้งในและนอกห้องเรียนที่เหมาะสมกับการเรียนรู้ภาษาจะช่วยให้เด็กสามารถเรียนรู้และพัฒนาทักษะทางภาษาผ่านการปฏิสัมพันธ์ที่หลากหลายและเป็นธรรมชาติ

สรุปได้ว่า แนวทางการพัฒนาทักษะทางภาษาผ่านเทคโนโลยีในยุค 5.0 เน้นที่การปรับตัวของครูในการใช้เทคโนโลยีเพื่อเสริมสร้างการเรียนรู้ การสนับสนุนของผู้ปกครองในการนำสื่อดิจิทัลมาใช้ในการบ้าน และการสร้างสภาพแวดล้อมที่สนับสนุนการเรียนรู้ทั้งในและนอกห้องเรียน ด้วยการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสมและสร้างสรรค์ เด็กจะสามารถพัฒนาทักษะทางภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพและมีความสนุกสนานในการเรียนรู้ ทั้งนี้ การสนับสนุนจากทั้งครูและผู้ปกครองเป็นกุญแจสำคัญที่ทำให้เทคโนโลยีสามารถช่วยเสริมสร้างพัฒนาการทางภาษาในยุคดิจิทัลได้อย่างมีประสิทธิภาพ

บทบาทของครูและผู้ปกครองในยุค 5.0 (Role of Teachers and Parents in the 5.0 Era)

ในยุค 5.0 เทคโนโลยีได้เข้ามามีบทบาทสำคัญในการพัฒนาการศึกษาและการเรียนรู้ของเด็กปฐมวัย การปรับตัวของครูและผู้ปกครองในการส่งเสริมทักษะทางภาษาเป็นสิ่งที่ยังเป็นอย่างยิ่ง โดยเทคโนโลยีได้เปลี่ยนวิธีการเรียนการสอนและการเรียนรู้ของเด็กอย่างชัดเจน ครูและผู้ปกครองจึงต้องมีบทบาทที่สำคัญในการใช้เทคโนโลยีอย่างมีประสิทธิภาพเพื่อพัฒนาทักษะทางภาษาให้กับเด็ก ดังนี้

1. บทบาทของครู การสอนภาษาผ่านเทคโนโลยี ครูในยุค 5.0 จำเป็นต้องปรับตัวให้เข้ากับการสอนภาษาผ่านเทคโนโลยี เนื่องจากเทคโนโลยีดิจิทัลได้กลายเป็นส่วนสำคัญของการศึกษาในปัจจุบัน ครูต้องไม่เพียงแต่รู้จักการใช้เทคโนโลยีเท่านั้น แต่ยังสามารถเลือกและปรับใช้เครื่องมือเทคโนโลยีที่เหมาะสมกับการพัฒนาทักษะทางภาษาให้กับเด็กได้อย่างเหมาะสม เช่น การใช้แอปพลิเคชันการเรียนรู้ การใช้วิดีโอสอนภาษา หรือโปรแกรมที่ช่วยในการฝึกฝนทักษะการฟังและพูด (Neumann, 2018) นอกจากนี้ ครูยังต้องพัฒนาแนวทางการสอนที่สามารถสร้างสรรค์กิจกรรมที่เชื่อมโยงเทคโนโลยีกับการเรียนรู้ภาษาให้เกิดประสิทธิผล เช่น การใช้เกมการศึกษาที่เน้นการพัฒนาทักษะทางภาษา หรือการใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ที่สามารถตอบสนองแบบเรียลไทม์เพื่อช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ (กนกพร สุวรรณณิ, 2563) การใช้เทคโนโลยีช่วยให้ครูสามารถสร้างสื่อการเรียนรู้ที่หลากหลายและกระตุ้นความสนใจของเด็กในการเรียนรู้ภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2. บทบาทของผู้ปกครอง การส่งเสริมทักษะทางภาษาในบ้านผ่านสื่อดิจิทัลและเครื่องมือสมัยใหม่ นอกจากครูแล้ว ผู้ปกครองมีบทบาทที่สำคัญในการส่งเสริมทักษะทางภาษาให้กับเด็กในบ้าน ผ่านการใช้สื่อดิจิทัลและเครื่องมือที่ทันสมัย การที่ผู้ปกครองมีส่วนร่วมในการใช้เทคโนโลยีเพื่อการเรียนรู้ของเด็กเป็นสิ่งที่สำคัญในการสนับสนุนพัฒนาการทางภาษา งานวิจัยชี้ให้เห็นว่าผู้ปกครองที่ใช้แอปพลิเคชันการเรียนรู้ภาษา ร่วมกับเด็กสามารถช่วยเสริมสร้างทักษะทางภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ เช่น การอ่านหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ให้กับเด็ก หรือการใช้แอปพลิเคชันที่ออกแบบมาเพื่อการฝึกทักษะการฟังและการพูด (พิชญา วงศ์อินทร์, 2563) การมีส่วนร่วมในการใช้งานเทคโนโลยีของผู้ปกครองช่วยให้เด็กมีโอกาสเรียนรู้ภาษาผ่านการปฏิสัมพันธ์และการสนทนาในชีวิตจริง ผู้ปกครองยังสามารถสร้างกิจกรรมที่เน้นการใช้ภาษาในชีวิตประจำวัน เช่น การสนทนาผ่านแอปพลิเคชันวิดีโอคอล หรือการเล่นเกมการศึกษาพร้อมกับเด็ก (Brown, 2018) ซึ่งกิจกรรมเหล่านี้ช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอย่างเป็นธรรมชาติและน่าสนใจ

การสร้างสภาพแวดล้อมที่สนับสนุนการเรียนรู้ภาษาทั้งในและนอกห้องเรียนเป็นอีกปัจจัยที่สำคัญในการพัฒนาทักษะทางภาษาให้กับเด็ก ครูควรจัดห้องเรียนที่เอื้อต่อการเรียนรู้ผ่านเทคโนโลยี เช่น การใช้สื่อดิจิทัล วิดีโอการสอน และโปรแกรมคอมพิวเตอร์ที่ช่วยเสริมสร้างทักษะทางภาษา (Smith, 2020) นอกจากนี้ การใช้แท็บเล็ตหรืออุปกรณ์สมาร์ตโฟนในห้องเรียนช่วยให้เด็กสามารถเข้าถึงสื่อการเรียนรู้ที่หลากหลายได้มากขึ้น โดยครูควรออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นการใช้เทคโนโลยีร่วมกับการสื่อสารในชีวิตจริงเพื่อให้เด็กสามารถฝึกฝนทักษะการพูด การฟัง และการอ่านได้อย่างเต็มที่ นอกเหนือจากในห้องเรียน การสร้างสภาพแวดล้อมในบ้านที่สนับสนุนการเรียนรู้ภาษาเป็นสิ่งสำคัญที่ผู้ปกครองสามารถทำได้ เช่น การจัดมุมอ่านหนังสือหรือการใช้สื่อดิจิทัลในการฝึกฝนทักษะภาษาในชีวิตประจำวัน ผู้ปกครองสามารถสร้างสถานการณ์ให้เด็กใช้ภาษาในการสื่อสาร เช่น การถามตอบคำถาม หรือการสนทนาเกี่ยวกับเนื้อหาที่เด็กได้เรียนรู้ผ่านแอปพลิเคชัน (อัจฉรา วงศ์อินทร์, 2564) การสร้างสภาพแวดล้อมที่เน้นการเรียนรู้ภาษาทั้งในและนอกห้องเรียนจะช่วยให้เด็กมีโอกาสพัฒนาทักษะภาษาอย่างเต็มที่ ผ่านการเรียนรู้ที่หลากหลายและเป็นธรรมชาติ

สรุปได้ว่า ในยุค 5.0 ครูและผู้ปกครองมีบทบาทสำคัญในการใช้เทคโนโลยีเพื่อพัฒนาทักษะทางภาษาให้กับเด็ก การปรับตัวของครูในการสอนภาษาผ่านเทคโนโลยีช่วยให้การเรียนรู้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและสอดคล้องกับพัฒนาการของเด็ก ขณะเดียวกัน ผู้ปกครองมีบทบาทในการสนับสนุนการเรียนรู้ภาษาของเด็กในบ้าน

ผ่านการใช้สื่อดิจิทัลและเครื่องมือสมัยใหม่ การสร้างสภาพแวดล้อมที่สนับสนุนการเรียนรู้ภาษาทั้งในและนอกห้องเรียนเป็นสิ่งสำคัญที่ช่วยให้เด็กสามารถพัฒนาทักษะภาษาได้อย่างสมบูรณ์และเป็นธรรมชาติ ด้วยความร่วมมือของครูและผู้ปกครอง เด็กจะสามารถเรียนรู้ภาษาได้อย่างสนุกสนานและมีประสิทธิภาพในยุคที่เทคโนโลยีเข้ามามีบทบาทสำคัญในชีวิตประจำวัน

ประเด็นท้าทายและข้อควรระวัง (Challenges and Considerations)

ในยุคที่เทคโนโลยีเข้ามามีบทบาทสำคัญในชีวิตประจำวัน การใช้สื่อดิจิทัลในการเรียนรู้และพัฒนาทักษะทางภาษาในเด็กปฐมวัยได้รับความนิยมน้อยกว่าอย่างกว้างขวาง อย่างไรก็ตาม การใช้สื่อดิจิทัลมากเกินไปกับเด็กปฐมวัยอาจนำมาซึ่งปัญหาหลายประการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อการใช้งานเหล่านั้นไม่ถูกควบคุมหรือไม่เหมาะสมกับวัย การที่เด็กใช้เวลาอยู่กับหน้าจอเป็นเวลานานอาจส่งผลกระทบต่อพัฒนาทักษะทางสังคมและทางร่างกาย เช่น การปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลที่ลดลง ความสามารถในการสื่อสารในชีวิตจริงที่ลดลง และปัญหาสุขภาพ เช่น การเสียสายตาและปัญหาสมาธิ (Livingstone & Blum-Ross, 2020) สื่อดิจิทัลสามารถสร้างความสนใจให้กับเด็กได้ แต่หากเด็กพึ่งพาสื่อดิจิทัลมากเกินไป พวกเขาอาจไม่สามารถพัฒนาทักษะทางภาษาในบริบทที่ต้องใช้การสื่อสารในชีวิตจริง ซึ่งเป็นส่วนสำคัญของพัฒนาการทางภาษา

อีกประเด็นหนึ่งที่ควรระวังคือ ความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้นจากการพัฒนาทักษะทางภาษาแบบไม่เหมาะสมกับวัย เด็กในช่วงปฐมวัยยังอยู่ในระยะที่พัฒนาการทางสมองและภาษายังไม่สมบูรณ์ ดังนั้น การใช้สื่อดิจิทัลหรือเทคโนโลยีที่ไม่ได้ออกแบบมาให้เหมาะสมกับวัยของเด็กอาจส่งผลให้เด็กไม่ได้รับประสบการณ์การเรียนรู้ที่เหมาะสม (Neumann, 2018) ตัวอย่างเช่น การเรียนรู้ภาษาผ่านเกมที่ซับซ้อนเกินไปอาจทำให้เด็กไม่สามารถเรียนรู้หรือพัฒนาทักษะทางภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ ในทางตรงกันข้าม สื่อที่เรียบง่ายและมีการจัดลำดับขั้นตอนการเรียนรู้อย่างชัดเจนจะช่วยให้เด็กสามารถเรียนรู้และพัฒนาทักษะทางภาษาได้ดีกว่า (กนกพร สุวรรณณีนี, 2563)

การสร้างสมดุลระหว่างการใช้เทคโนโลยีและวิธีการพัฒนาทักษะทางภาษาผ่านกิจกรรมที่ไม่ใช้เทคโนโลยีเป็นสิ่งสำคัญในการพัฒนาทักษะทางภาษาที่ครบถ้วน การใช้เทคโนโลยีควรเป็นเพียงส่วนหนึ่งของการเรียนรู้เท่านั้น และควรมีการจัดสรรเวลาให้เด็กได้มีโอกาสพัฒนาทักษะทางภาษาผ่านการเล่นและการปฏิสัมพันธ์กับคนอื่น ๆ กิจกรรมที่ไม่ใช้เทคโนโลยี เช่น การอ่านหนังสือกับผู้อุปการะ การเล่นบทบาทสมมติ หรือการสนทนากับเพื่อน ๆ สามารถช่วยเสริมสร้างทักษะทางภาษาในบริบทของชีวิตจริงได้ดีกว่า (Brown, 2018) การใช้กิจกรรมเหล่านี้ควบคู่กับเทคโนโลยีจะช่วยให้เด็กสามารถพัฒนาทักษะทางภาษาได้ทั้งในแง่ของการสื่อสารดิจิทัลและการสื่อสารในชีวิตประจำวัน การที่เด็กได้เรียนรู้ผ่านการเล่นและการปฏิสัมพันธ์ที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับเทคโนโลยียังช่วยเสริมสร้างทักษะการสื่อสารในสังคมที่ซับซ้อน ซึ่งเป็นทักษะที่สำคัญในโลกปัจจุบัน การสร้างสมดุลในเรื่องนี้จะทำให้เด็กได้รับประโยชน์จากเทคโนโลยีอย่างเต็มที่ แต่ไม่ละเลยการพัฒนาทักษะที่จำเป็นผ่านกิจกรรมในชีวิตจริง (อัจฉรา สงวนวงศ์, 2564)

สรุปได้ว่า ในยุคดิจิทัล การใช้เทคโนโลยีในการพัฒนาทักษะทางภาษาในเด็กปฐมวัยมีข้อดีมากมาย แต่ก็มีความเสี่ยงและความท้าทายที่ต้องพิจารณา การใช้สื่อดิจิทัลมากเกินไปหรือไม่เหมาะสมกับวัยอาจส่งผลกระทบต่อพัฒนาการของเด็ก การสร้างสมดุลระหว่างการใช้เทคโนโลยีและกิจกรรมที่ไม่ใช้เทคโนโลยี เช่น การอ่านและการเล่น เป็นสิ่งสำคัญที่จะช่วยให้เด็กสามารถพัฒนาทักษะทางภาษาได้อย่างครบถ้วนและสอดคล้องกับพัฒนาการของพวกเขา ทั้งนี้ ผู้ปกครองและครูควรมีบทบาทสำคัญในการดูแลและควบคุมการใช้สื่อดิจิทัลอย่างเหมาะสมเพื่อให้เด็กได้รับประโยชน์สูงสุดจากการเรียนรู้ทั้งในด้านดิจิทัลและการปฏิสัมพันธ์ในชีวิตจริง

บทสรุป

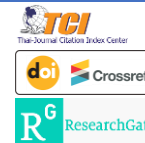
การพัฒนาทักษะทางภาษาในเด็กปฐมวัยเป็นปัจจัยสำคัญที่จะช่วยให้เด็กเติบโตเป็นผู้ที่มีความสามารถในการเรียนรู้และสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยทักษะทางภาษานี้มีบทบาทในการช่วยพัฒนาความคิดเชิงวิเคราะห์ ทักษะการอ่าน การเขียน และการสื่อสารในชีวิตประจำวัน เทคโนโลยีในยุค 5.0 มีศักยภาพในการสนับสนุนการเรียนรู้ทางภาษาอย่างมาก โดยเฉพาะการนำ AI และ IoT มาใช้ช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการสอนและการเรียนรู้ผ่านเครื่องมือดิจิทัล เช่น แอปพลิเคชันการเรียนรู้ การใช้สื่อเสมือนจริงเพื่อฝึกทักษะภาษา และการใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ในการปรับเนื้อหาให้เหมาะสมกับเด็กแต่ละคน

นอกจากเทคโนโลยีแล้ว ครูมีบทบาทสำคัญในการนำเทคโนโลยีเหล่านี้มาใช้ในการสอนอย่างสร้างสรรค์ เพื่อกระตุ้นความสนใจและเสริมสร้างทักษะทางภาษาของเด็ก ครูต้องปรับตัวในการใช้เครื่องมือที่ทันสมัย เช่น การสร้างกิจกรรมที่ใช้สื่อดิจิทัลและการเชื่อมโยงการเรียนรู้กับสถานการณ์จริง เพื่อให้เด็กได้มีโอกาสพัฒนาทักษะภาษาผ่านการเรียนรู้ที่หลากหลาย ขณะเดียวกัน ผู้ปกครองก็มีบทบาทในการสนับสนุนการเรียนรู้ทางภาษาของเด็กในบ้าน ผ่านการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม เช่น การใช้แอปพลิเคชันเพื่ออ่านหนังสือกับเด็ก การสนทนาผ่านสื่อดิจิทัล และการสร้างสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้ภาษาทั้งในบ้านและนอกบ้าน การเรียนรู้ที่สมดุลระหว่างเทคโนโลยีและการเล่นหรือการปฏิสัมพันธ์กับคนอื่นจะช่วยให้เด็กมีพัฒนาการทางภาษาที่ครบถ้วน

อย่างไรก็ตาม การใช้เทคโนโลยีมากเกินไปอาจส่งผลกระทบต่อพัฒนาการของเด็ก โดยเฉพาะหากไม่ได้รับการควบคุมอย่างเหมาะสม เด็กอาจพลาดโอกาสในการพัฒนาทักษะการสื่อสารในชีวิตจริง ดังนั้น การสร้างสมดุลระหว่างการใช้เทคโนโลยีกับการเรียนรู้ที่ไม่ได้ใช้เทคโนโลยีจึงเป็นสิ่งสำคัญ การเรียนรู้ผ่านการเล่น การอ่าน และการสื่อสารในชีวิตจริงควรได้รับความสำคัญควบคู่กับการใช้เทคโนโลยี เพื่อให้เด็กสามารถพัฒนาทักษะภาษาได้อย่างครบถ้วนทั้งในแง่ของการสื่อสารดิจิทัลและการสื่อสารในสังคมจริง

เอกสารอ้างอิง

- กนกพร สุวรรณมณี. (2561). พัฒนาการทางภาษาของเด็กปฐมวัย: แนวคิดและทฤษฎี. *วารสารพัฒนาการศึกษา*, 13(1), 45-60.
- กนกพร สุวรรณมณี. (2563). การใช้เทคโนโลยีในกระบวนการพัฒนาภาษา. *วารสารเทคโนโลยีการศึกษา*, 21(4), 67-78.
- จารุวรรณ วงศ์สินธุ์. (2562). บทบาทของกลไกการเรียนรู้ภาษาตามธรรมชาติในเด็กไทย. *วารสารพัฒนาภาษา*, 9(2), 34-50.
- จารุวรรณ วงศ์สินธุ์. (2563). การผสมผสานการเรียนรู้ในห้องเรียนและการใช้สื่อดิจิทัลในการพัฒนาภาษา. *วารสารนวัตกรรมการศึกษา*, 10(1), 78-91.
- พิชญา วงศ์อินทร์. (2563). บทบาทของเทคโนโลยีในการเสริมสร้างการเรียนรู้ภาษาของเด็กปฐมวัย. *วารสารการศึกษา*, 17(3), 102-116.
- วลัยรัตน์ พงศ์วรวิทย์. (2560). การส่งเสริมการเรียนรู้ผ่านปฏิสัมพันธ์ทางสังคมของเด็กปฐมวัย. *วารสารการศึกษาปฐมวัย*, 8(2), 56-70.
- สมจิตร คำเพียร. (2563). บทบาทของเทคโนโลยีในยุค 5.0 ต่อการศึกษา. *วารสารการศึกษาไทย*, 25(2), 78-89.
- อัจฉรา สงวนวงศ์. (2564). การใช้เทคโนโลยีดิจิทัลในการพัฒนาทักษะทางภาษาของเด็กปฐมวัยในประเทศไทย. *วารสารการศึกษาและการพัฒนาภาษา*, 28(2), 93-112.
- Bandura, A. (1977). *Social learning theory*. Prentice Hall.
- Berk, L. E. (2019). *Child development*. 10th ed.. Pearson.
- Bodrova, E., & Leong, D. J. (2007). *Tools of the mind: The Vygotskian approach to early childhood education (2nd ed.)*. Pearson Education.

- Brown, J. (2018). *Early childhood language development: Pathways to literacy*. Palgrave Macmillan.
- Chomsky, N. (2006). *Language and mind (3rd ed.)*. Cambridge University Press.
- Hoff, E. (2014). *Language development (5th ed.)*. Wadsworth Cengage Learning.
- Jones, S., & Wong, T. (2019). Blended learning and language development in early childhood education. *Journal of Language Learning*, 15(2), 87-102.
- Livingstone, S., & Blum-Ross, A. (2020). *Parenting for a digital future: How hopes and fears about technology shape children's lives*. Oxford University Press.
- Neumann, M. M. (2018). Using tablets and apps to enhance emergent literacy skills in young children. *Early Childhood Research Quarterly*, 42, 239-246.
- Piaget, J. (1971). *Biology and knowledge: An essay on the relations between organic regulations and cognitive processes*. University of Chicago Press.
- Rogers, C. (2018). *The power of early language development*. New York: Palgrave Macmillan.
- Rogoff, B. (1990). *Apprenticeship in thinking: Cognitive development in a social context*. Oxford University Press.
- Schwab, K. (2020). *The fourth industrial revolution*. Crown Business.
- Smith, A. (2020). Integrating technology in language education for young learners. *Journal of Early Childhood Education*, 14(1), 45-60.
- Smith, A. (2021). Family engagement in early language development. *Early Child Development and Care*, 191(2), 147-161.
- Strouse, G. A., O'Doherty, K., & Troseth, G. L. (2019). Effects of repetition and virtual reality on children's word learning. *Developmental Psychology*, 55(5), 965-977.
- Vygotsky, L. S. (1978). *Mind in society: The development of higher psychological processes*. Harvard University Press.
- Yang, H., & Li, H. (2021). AI and language learning in early childhood. *Journal of Educational Technology*, 37(4), 57-69.

